

La festivitat combativa de les dues noves cançons de Cronopios

Estrenem dos temes del primer àlbum del grup de Cerdanyola del Vallès

Cronopios | Arxiu del grup

"*Un cronopio es un dibujo fuera del margen, un poema sin rimas*", descriu l'escriptor Julio Cortázar i creador del concepte *cronopio*. Prop de mig segle després, un grup de joves de Cerdanyola del Vallès recuperaven la paraula per batejar-se com a grup de música *amateur* que interpretava «solemnes tonteries» -així ho anomenen ells mateixos- davant els companys i els professors. A poc a poc **Cronopios** es va anar professionalitzant i va anar incorporant nous músics, fins que l'any passat es van atrevir a publicar el seu primer EP, *Brotos verdes* (autoeditat, 2017).

Després de diversos concerts a festes majors i sales defensant el seu projecte, el grup vallesà està a punt de treure el primer disc, *La sonora creació* (Picap, 2018). A principis de setembre en teníem el primer avançament amb el videoclip de "La sonora creació", que dona nom al disc.

Vídeo: <https://www.youtube.com/watch?v=HSwKoeT-Kjg>

A l'àlbum s'hi pretenen remoure emocions a través d'històries i ironies. **Cronopios** vol parlar amb franquesa i sublimar la ràbia. Tot plegat, movent-se entre el hip-hop i els ritmes llatins, amb lletres plenes de metàfores i humor que, a la fi, només intenten expressar el dia a dia d'un grup de joves de l'àrea metropolitana. Per als que encara no sapigueu qui són, avui estrenem dues cançons del disc, perquè tingueu temps d'estudiar-les i enamorar-vos-en abans que surtin a la llum.

Cronopios és un grup festiu, però també molt combatiu. La cançó «Tornarem» n'és un bon exemple. L'estridència del rock els serveix per parlar de l'equilibri que intentem trobar entre el manteniment de les nostres conviccions i el fet d'assumir, al mateix temps, contradiccions. «Només així es pot lluitar per acabar amb l'explotació: una estratègia per la nostra gent i per la fraternitat entre tots els pobles», sentència Eloi Orihuela, saxofonista i una de les veus del grup, «i quan els ànims ens fallen, sempre podrem cantar per recordar-nos que poques coses són tan boniques com viure lluitant».

En aquest tema, que potser d'entrada pot semblar menys combatiu, la banda aborda la qüestió feminista des d'un punt de vista masculí, és a dir, com un home ha de desaprendre tot el que ha après fins aleshores. «El procés d'aprenentatge és lent i pot ser feixuc, però construir una societat millor acaba valent la pena», opina **Cronopios**. A més, en aquesta cançó tenen la col·laboració de Marta Vidal (**Pasquines**), que per al grup posa «la nota necessària, recordant que són les dones treballadores les que necessàriament han de liderar aquest canvi».